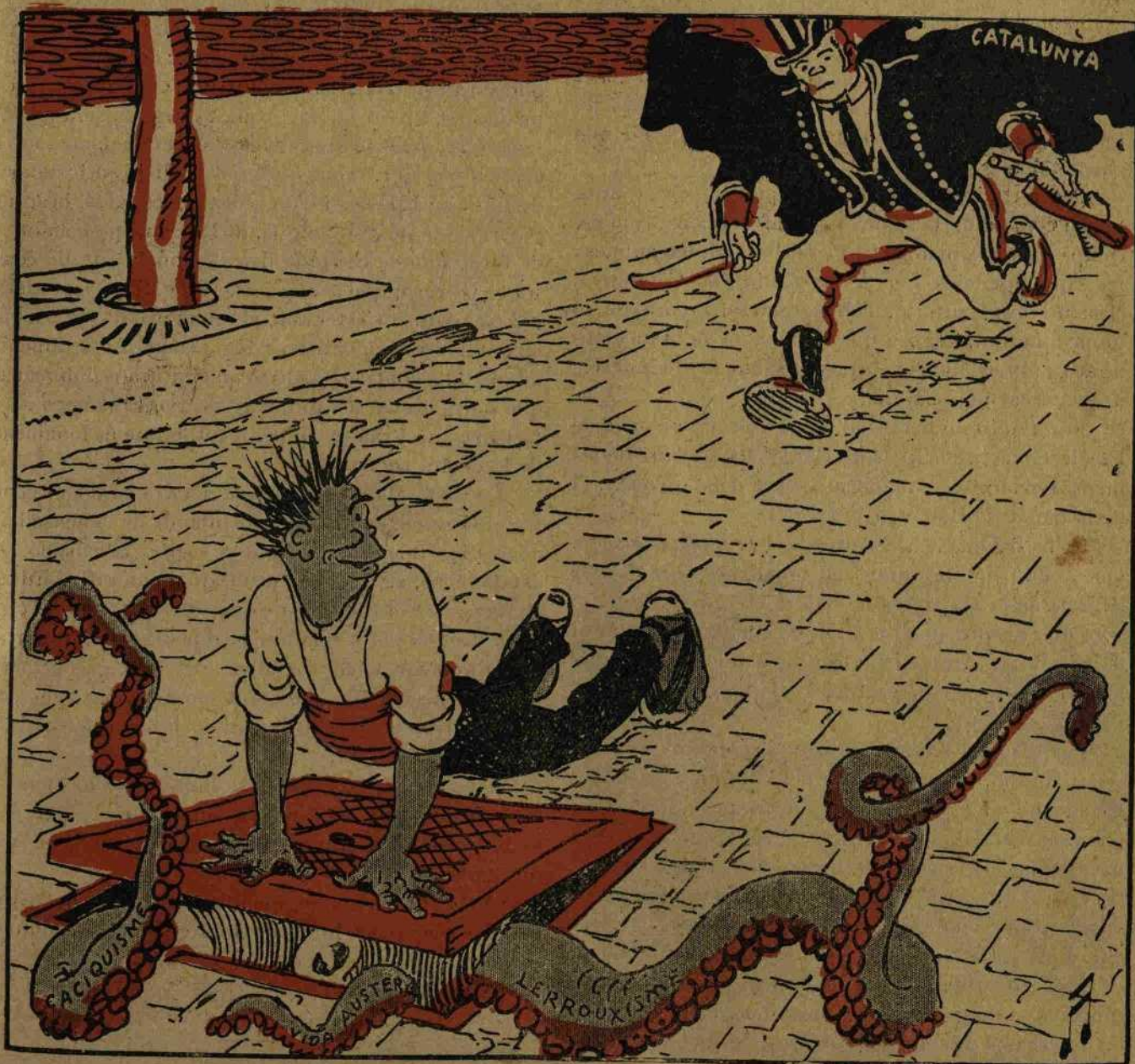

La Piula

Setmanari regionalista amb ninots

EL NOI DE LA PIULA. — Corri, que tornen a sortir!...

10 cts.

Per la dignitat i la vida de Catalunya

La lluita electoral

A les passades Corts va veure's clarament que no hi havia més que una minoria capaç de fer creure a un govern; que no hi havia a Espanya més que un problema que turbés la tranquil·la explotació dels governs a benefici de les clienteles polítiques: la minoria regionalista i el problema català. Va veure's clarament que si els nacionalistes i radicals no haguessin lligat les mans dels regionalistes, el Govern hauria hagut de transigir, resolent els problemes econòmics que haurien evitat, en bona part, la crisi actual, que ja no té remei.

Una minoria forta en nombre, forta en acció, forta en esperit, que no es ven ni es compra, que té un ideal i que a aquest ideal ho sacrifica tot, és un mal enemic dels governs.

Per altra banda, a Madrid, que no són tontos, veuen com actua la Mancomunitat Catalana, com escampa millores materials, i com prepara les ànimes i les intel·ligències per a la glòria de Catalunya. Veuen l'obra cultural, l'obra catalanitzadora de la Mancomunitat, i saben que l'ànima de la Mancomunitat és el regionalisme, que ha sabut fer el miracle de governar una majoria.

Si tot això no fos prou, ha vingut la victòria de les eleccions municipals de Barcelona a treure de les mans lerrouxistes, mans al·liades dels governs, el de la ciutat de Barcelona.

I s'ha decretat en les altures el *Delenda Catalonia*. Que ara veuen clar que el nacionalisme de la Lliga, l'escola de la Lliga, els homes de la Lliga, són un verdader perill per a tot allò que constitueix el moll de la política centralista: les oligarquies, la clientela, la farsa—per ells profitosa—de la governació de l'Estat.

Per la forsa del nacionalisme perillèn moltes coses a Madrid, i han agafat por. L'al·liança dels governs amb en Lerroux ja no els és prou garantia i l'han eixamplada amb el pacte de la Castellana. Els nacionalistes-lerrouxistes, que no han tingut mai altre criteri que el de fer guerra a la Lliga, han caigut en el parany, anant darrera l'esquer d'unes actes fàcils. I els partits del torn, i els republicans del pacte de Sant Gervasi, i els vells cacics anyoradics de influència i de guanys, i els despitats i els gelosos i els fracassats de totes les carreres, de tots els nego-

cis i oficis, han fet coalició contra el regionalisme per a treure's del damunt aquest constant enemic de tot lo que a Catalunya amenaça i desfigura.

I aquí teniu com es presenta la lluita electoral, a Barcelona i afòra. La Lliga respon a l'atac, estenent les seves forces, estenent el camp de lluita, sense afeblir cap de les línies de combat. La Lliga sab que ara més que mai representa la causa de Catalunya, que tindrà amb ella no sols els regionalistes sinó tots els catalanistes, tots els bons patricis, tots els qui estimin la riquesa i la cultura de Catalunya.

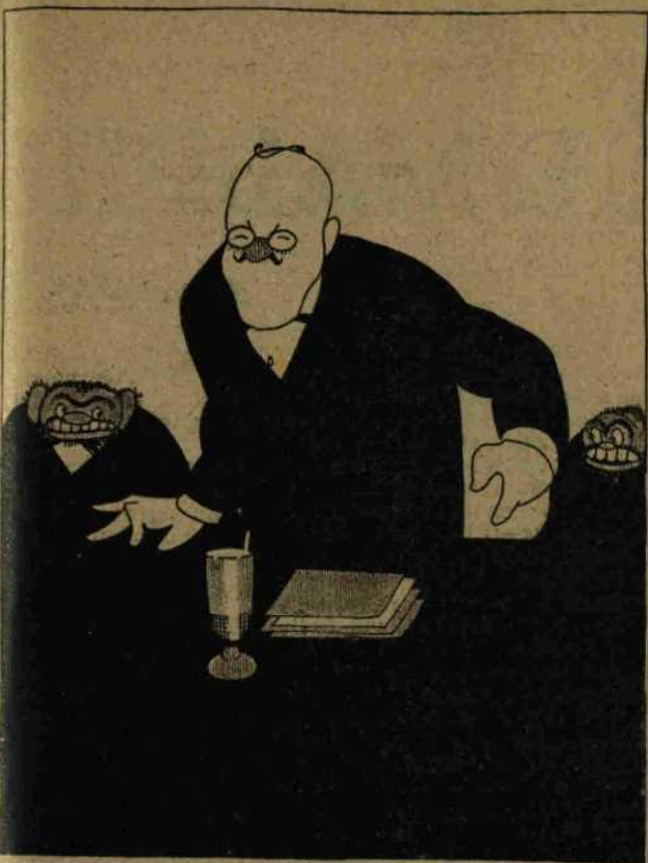
No s'ha proclamat encara, a l'escriure aquestes ratlles, la candidatura de Barcelona: és igual. La Lliga sabrà ben triar: la candidatura de Barcelona és un símbol, una bandera. Aquesta vegada serà no solament la oposició als enemics del catalanisme representats per en Lerroux—segons tradició anticatalana de l'Emilià Iglesias i d'en Giner de los Ríos, bescantadors de la nostra llengua, de la nostra personalitat, de tot lo que de català fa flaire—sinó la batalla contra el Govern; que ara, pel pacte de Sant Gervasi i pel pacte de la Castellana, al·liats són del Govern els lerrouxistes-nacionalistes. Representarà, altrament, una batalla contra una altra candidatura republicana, que porta dintre seu, prenyat de radicalismes i sectarismes, un gran perill per a tot lo que és fonament de la nostra societat.

La lluita als districtes serà neta i clarament contra el Govern, contra aquesta infàmia de l'encasellat, contra les il·legalitats de tota mena. Afirmació de catalanisme, serà també afirmació de moral política, lluita contra el caciquisme que prova de treure el cap altra vegada per a sembrar pels pobles de Catalunya la mala llavor de les baralles, de les persecucions, dels processaments, la restauració del cacic a les ordres d'altre cacic, instrument de les malifetes dels governs.

Això serà, això és aquesta lluita que s'ha començat. Deduiu-ne, catalans, la importància. Lluitem amb decisió, que la victòria ha de salvar moltes coses que estimem.

¡A la lluita! Els regionalistes alcem la bandera: sota els seus plecs hi caben tots els que Catalunya estimem.

¡A la victòria!

1909

El día en que se indultó a Pedro Corominas, la Humanidad perdió un mártir, Barcelona ganó un tonto.

El Prefecte fracassat

De parroquià

Ens el varen enviar triant de lo bo i millor: com un cigarro de marca amb faixa virolada; com un xampany de preu amb etiqueta d'or.

Feia l'amic de Catalunya ¡Ja ho crec! Com que havia estat registrador de la propietat a Reus! Era íntim, molt íntim del Foment i havia fet declaracions concretes sobre les peticions econòmiques de Catalunya. A més, ja havia estat aquí, i s'havia portat bé: com en Mir i Miró, la primera tongada que va ser a l'Ajuntament.

— En Romanones va dir: — Us l'envio de confiança. De confiança d'ell.

Arriba, i declaració a l'acte; ¡què, declaració! .. declaracions. Com aquell general d'artilleria que veient que una canonada no feia arribar la bala a l'enemic va dir: «tiren-n'hi dugues», així mateix el nostre Prefecte, per por de què una declaració no ens mereixés confiança, va pensar: fem-ne més. I al Foment i a la Junta d'Obres del Port, i als Diputats i als periodistes, a tothom, va dir: — Jo soc penyor d'harmonia entre el Govern i Catalunya; tindreu el que demaneu. Si el Govern no ho fés, jo dimitiria.

Però passaven els dies i no feia res, el nostre Prefecte. Vénen les bases del Port franc del senyor Urzáiz, i, per més que les Societats Econòmiques i la Comissió

consistorial i tot l'Ajuntament i la premsa en protestaren com d'un engany, el Prefecte res — No us espanteu, deia; no veieu que jo encara soc aquí!

I vingué la conjura de la Castellana, i el senyor Prefecte començà d'obrar com un Hinojosa, un Fuentes o un Socías qualsevol. El senyor Collaso reb en el Govern Civil com si fos el Governador; se suspenen alcaldes populars, nomenant-ne de R O; es crida a qui convé, i després no falta qui amenaça; se juga amb el joc; a Barcelona, per ordres de Madrid, es para el joc i després es torna a jugar. Ve la qüestió del gas i el nostre Prefecte l'enverina fent creure que és restabliran els preus normals, sense parlar abans amb les Empreses. Ve la vaga i suspèn la Rua.

I ve la dimissió del senyor Sala. El nomenament del senyor Sala, el del senyor Urzáiz i el del senyor Suárez Inclán, havien estat els tres peus en què el Govern apoiava les seves promeses. I el Prefecte tant quiet, tant tranquil. Ve la burla del Dipòsit franc, i el Prefecte, — que sab positivament, si no ho sapigués per la premsa, el que'n pensa tothom — segueix sense dimitir.

Realment, ens l'han enviat de confiança; ja pot tornar a ésser ministre; ja s'ho ha ben guanyat, com tothom qui treballa contra Catalunya.

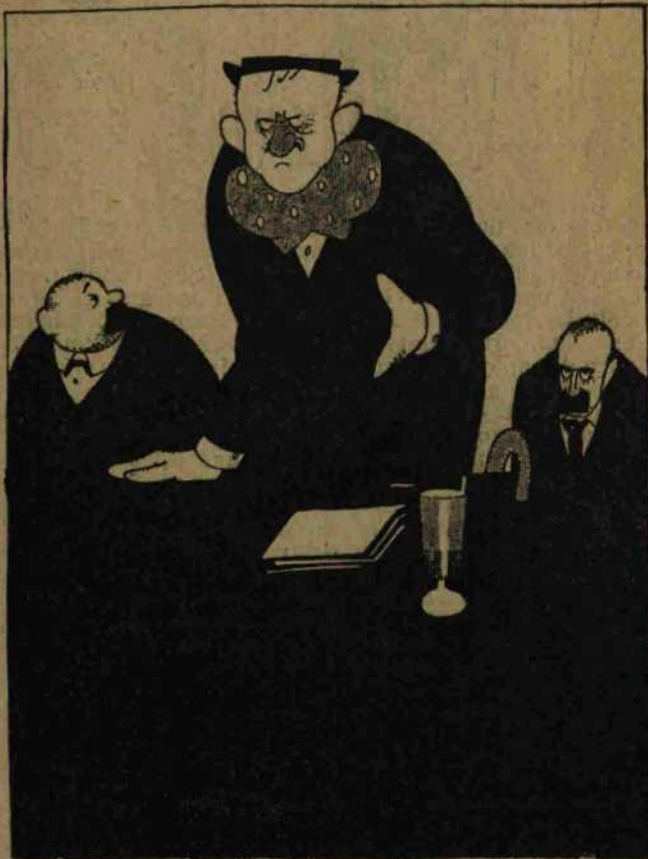
Don Clodoaldo li besarà la mà i l'Alba l'obsequiarà amb un àpet i *El Imparcial* el farà redactor honorari.

Es de confiança .. per en Romanones, el nostre Prefecte.

Confessem que'ns hem enganyat completament.

I per això dol més: pena de dany i pena de sentit.

Però prou haurà de dimitir: el dia 10 d'Abril quan de Madrid li diran que hi ha hagut una *aurore boreal* a Catalunya.

1916

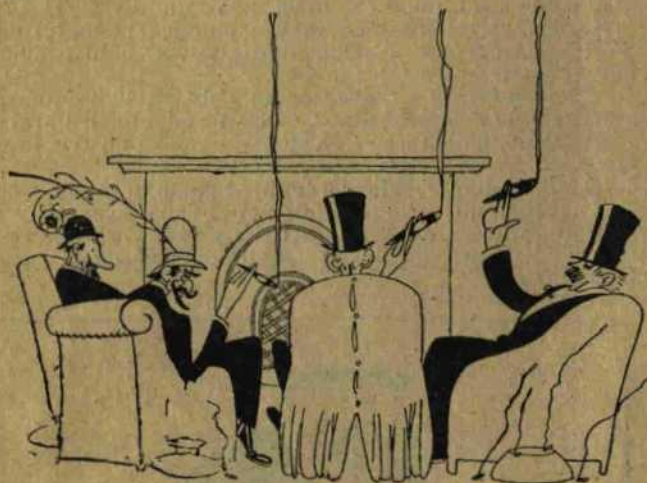
— Gràcies a en Lerroux, podem tenir Port franc, Exposició... i jo he arribat a candidat.

CRONIQUE D MADRID

d'en Pol.

El recó de « las cornejas »

D'aquí estant em sembla que'l veig, el recó de *las cornejas*. Es l'àngul superior esquerre del saló de conferències, conforme s'entra pel passadís de l'ordre del dia.

Un sofà de vellut vermell, una mica encatronat de l'espalller i flux de molles; tres o quatre seients del mateix tarannà; un escalfa-panxes tapat per una reixeta daurada, deixant anar glopades de calor. Escupideres, moltes escupideres; que si no es fuma gaire s'escup molt. Les puntes dels cigarrets no solen ensopegar-les, les escupideres, i la rica alfombra teixida a la Reial Fàbrica de tapiços és plena de cendra i de papers mig-cremats que han perdut l'ànima...

Set, vuit, deu concurrents; de vegades més. El que no ha estat governador, ha estat secretari de govern civil. Solen anar vestits de negre, una mica llustrosos; sabates amb mitges soles, corbates una mica arrugades, bastons amb la virolla gastada... Parlen fort, criden, esvaloten: s'ocupen de tot i no saben de res. De sobte, baixen la veu, s'apilonen, s'estremeixen, els brillen els ulls... Es parla de crisi...

En aquell recó de *las cornejas* sempre es profetitzen desgràcies. Semblen *cantaors* andalusos... I no són més que ex-governadors, ex-diputats, ex-secretaris, que no poden tornar a ser ni secretaris, ni diputats, ni governadors.

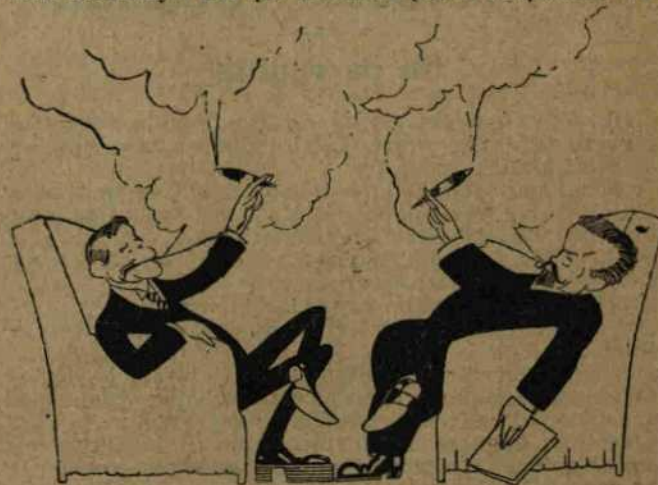
La major part de les profecies que telegrafen de Madrid, surten d'aquell recó. Periodista que passa, periodista que criden... I ja està: conflictes, baralles, crisi... Sortit el decret convocant Corts, que vol dir que l'encasellat està enllestit, el recó de *las cornejas* és un niu d'escorpins. Quin verí, quin fibrar... Els estic veient, aquests dies: ni en Romanones ni l'Alba queden amb os sancer. Espanya s'enfonsa, el Govern perill, el Rei... Cada *corneja* que arriba posa llenya al foc. ¡On s'és vist no pensar amb ell! amb ell, que té tants serveis fets a la nació i al partit...! Com pot anar bé l'Espanya!

Alguns no parlen: la tristesa els fa emmudir. Com ho diràn a la dona i a les noies i als promesos de les noies, que s'ha publicat el Decret i no han estat escasellats! Quantes il·lusions esfumades, quants somnis de benestar esvanits!... Oh, el Govern!

I van punys enlaire, amenaçant; i bastons que havien estat de comandament, ara amb el puny canviat, l'esgrimeixen com espases... —El Comte és un ingrát, l'Alba un *fantoche*—! I les coses que contenen, que murmuren, de negocis, de dones, de tractes inconfessables... La Història d'Espanya moderna, escrita per *las cornejas*, faria escruixir... i potser fóra verdadera...

Ara, tancades les Corts, és l'única animació del Congrés, la d'aquell recó. No hi ha cafè; els uixers, sense llureia, dormen o es passegen, tots tristos. Algun periodista escriu a la *novia*; algun ex-diputat, ara candidat, als electors. El guarda-robes és buit... només treballa un departament: el de l'estafeta. I no es pensin que faig un xisto. El de l'*Estafeta de Correos*. Milers i milers de cartes i d'impresos són baquetejats pels empleats de la gorra amb ales i galons. Hi ha candidat que els hi porta a carretades... No hi tenen dret al franqueig de franc, però... ¡qui es revela contra un senyor que potser tornarà a ésser diputat...!

Mentrestant en Romanones i l'Alba deuen respirar i ja han salvat l'Espanya, ja tenen a punt la pasta i el forn: si no surt pa, sortiran coques. En Romanones deu somriure pensant que aviat serà l'únic cap del partit lliberal. En García Prieto se li entrega; en Melquíades fuig, en Dato el creu, el Rei... quin remei té, el Rei, més que fer-li bona cara...! Un sol núvol veu, al cel de la política: Catalunya. Els que demanen pa, no l'espanten: va

alimentant-los amb raons i amb esperances. Però Catalunya... Si sortissin tretze o catorze diputats regionalistes, ¡quines sessions de Corts! Perquè ja no hi haurà manera d'enganyar-los... I aquest any s'han d'aprovar pressupostos... El Comte, si no fos el neguit de Catalunya, se sentiria feliç...

Doncs, a què no ho sigui...

El piano de Na Eduvigis

Na Eduvigis i el seu piano eren dos (!), dos—deixeu-me dir—dos que'n formaven un. Entre els nervis d'ella i les cordes d'ell existia una relació íntima, sobrenatural; vibraven junts, s'enfurismaven junts i es destrempeaven alhora. Eduvigis, sense el seu piano, hauria mort; el piano, sense la seva Eduvigis, no hauria trobat

sonador, que és més que morir, per a un piano. Aquests pianos de lance, que no han menjat mai calent, solen ésser agrats quan topen amb una damisela sentimental que's treu la póls, els guareix les nafres i els mata les arnes.

Diguem-ho en un mot: piano i pianista s'estimaven amb tota la passió de son histerisme inveterat. Ella, sobretot, comprenia

que aquell piano era l'únic traductor i còmplice del seu romàntic fadrinatge, una mica estantí.

Perrò Eduvigis, en mudar d'estatge, es preocupà fonament de la perillosa ascensió de son ben amat. ¡Un quint pis! L'abim! En pensar-hi Eduvigis sentia el vèrtig, l'horror al buit, talment com si ella mateixa anés penjada dels ternals, en lloc de l'altre; i tantdebò que pogués substituir-lo en l'hora amarga.

Arribat l'instant, Eduvigis protegí el piano amb les mantes i flassades de son propi llit de verge. Mentrestant, se li negaren els ulls dugues o tres vegades. La dita castellana *los malos tragos pasarlos pronto*, es veu que no era inventada per a la trista Eduvigis ni per als bastaixos encarregats del trasbals. El piano fou el darrer moble que eixí de la conductora. Una llarga angúnia indescriptible. Eduvigis, sobreposant-se a tot, gosà encara contemplar els preparatius de la maniobra. Eduvigis des del seu quint pis pogué notar un fet bon xic consolador: el piano interesava tant a la multitud com a ella mateixa.

Indubtablement la Ciutat no desamparava pas l'individu en els trànsits difícils. Enfront del pis d'Eduvigis, situat a la Rambla d'Estudis, s'hi havia aplegat una grandiosa gentada. Allí, segons l'immortal expressió d'un *revistero* de salons, hi haurien vist representants de tots

els estaments: aristòcrates de la sang i de l'ingeni, militars, obrers, artistes, industrials, les forces vives i les mortes, l'atenció dels quals es reconcentrava en un sol punt, en aquell efímer piano, exemplari de paciència per als humans, que romania abrigat sobre l'acera com un malalt que sua

en postrema. Eduvigis s'esponjà d'agraïment per aquella Barcelona associada a la seva angúnia, palpitant a l'uníson amb el seu cor esfereït, tocada de la seva mateixa inquietut amorosa, engelosida amb la seva pròpia gelosia.

Permeteu-me una digressió. És un fet que de pianos no se n'estimben pas cada jorn, i per la mateixa raó val la pena de no passar de llarg quan el destí ens ofereix una lleugera probabilitat de catàstrofe. Mentre la infalibilitat de les cordes de canem, de les grues, dels ganxos, de les corrioles i de les grolleres mans dels bastaixos no sigui provada, els homes servaran un raig d'esperança i seguiran enfront d'un piano suspès pels segles dels segles.

Quan la caiguda d'un piano sigui un fet vulgar deixarà de produir-se aquestes aglomeracions de curiosos, que Eduvigis, poc versada en la psicologia de les multituds, prengué com a demostració de simpatia cívica.

Eduvigis fou valenta fins que el ganxo del ternal fou clavat al nus de la braga. Els seus pares la entraren a dins quasi esvanida. Ella s'enllità. Una germaneta anava i venia del balcó a la cambra, innovant a l'atribulada dels progressos de l'ascensió.

—¡Ja és al primer pis!

—Ja arriba al segon; anima't, Eduvigis! I Eduvigis prenia un glop d'antiespasmòdic i tornava a posar el cap entre els matalassos entregant-se a la voluntat de Déu.

Pam a pam, a petites embranzides, entre refrecs de cordatges, cruiximents, grinyols gemegoses i rítmiques respiracions dels que l'aïssaven, el moble estimat anà guanyant les altures. I tothom prenia paciència. Sols un vauquista intentava obrir-se pas increpant la multitud. —¡A l'infern, els badoes! Si fos el catre d'un proletari...

En arribar al tercer pis, el piano, davant un gran ròtut de cristall d'un prestamista, va enrevirar-se agressivament. No res, aneu a saber si alguna remembrança de la seva vida passada li despertà rencunies. El feren descendir una mica per encarrilar-lo de nou. Eduvigis notà el retràs; comptava els segons.

—Trescents, trescent u...

Va tèmner una encallada definitiva, irremediable. L'ideja de veure el seu piano penjat eternament com un meló d'hivern, la esferei. Si això succeís, ella se n'aniria a fer vida de oreneta prop de son ben amat, ran la llosana del balcó.

L'ascensió del piano d'Eduvigis acabà felicitment, vulgarment. La família el rebé com un naufrag. Eduvigis s'entossudí en què tal felicitat era un somni. El piano, segons ella, encara seguia pendolejant en l'abim. L'hi feren palpar, l'hi feren sonar. Va reconèixer-lo per la veu, aquella veu inconfundible de cristall entelat, que sordejava en el *si bemol*.

Això succeí el dia 2 de febrer, diada de la Candelera, l'any 1916 després de Jesucrist, precisament el segon de la terrible conflagració europea.

Es necessari fixar concretament aquesta data per a la història d'Eduvigis, i de les grans commocions ciutadanes. La mare d'Eduvigis, dama de sòlida experiència, afirma que, després de la Reina Regent allavors de l'Exposició Universal, l'aplec *pro* Mancomunitat i la desfílada de la darrera cavalcada al·legòrica, el piano d'Eduvigis ha estat qui acoblà més gernació sota els plàtans de la Rambla.

COMTE PRUNA

Cròniques culinàries

L'arròs

Mentre els xinescos i els japonesos no aprenguin de fer l'arròs i no se'l mengin, bullit, amb repicament de baquetes, no creuré amb el perill groc. El moro pogué ser expulsat d'Espanya perquè mai va aprendre de cuinar arròs i se'l menjava, com encara se'l menja, d'una manera primitiva. Si els catalans hem pogut alçar-nos contra Madrid, és perquè allí no saben fer l'arròs, encara que visquin molt d'arròs. I la unió de València, Catalunya i Mallorca, creieu-me a mi, si algun dia es realitza per tal d'anar contra

per la manera com és prepara el llit a lo que s'hi posa. L'ànima de l'arròs és el sufregit, quan és tracta d'arròs sec; que n'hi ha de caldós que no el necessita, com vos serà explicat.

El sufregit, creieu-me a mi, és sempre el mateix: varia només la quantitat de les coses a sufregir. Vos aniré donant les fórmules.

Es tracta, avui, de diferents menes d'arròs propi pels dies de peix, amb peix o sense.

Anem al gra.

Arròs de verdures

Una cacerola: deixeu-vos, si pot ser, de cassoles, que agafen la vianda. Oli, no l'hi planyeu: tres xicres.

l'imperi de l'absolutisme centralista, serà per l'arròs. Digues-me com sabs fer l'arròs i et diré qui ets.

Crec que és un dels signes de la civilització; i és, no us en càpiga dubte, la més alta representació de la fraternitat, signe de pau, emblema de l'harmonia. Al crit de «l'arròs...!» —tant si és a taula com sobre l'herba d'un prat, com sobre la sorra, flairosa de maresc, d'una costa—paren les converses, s'acaben les baralles, la mainada deixa de saltar, i fins els amants pleguen de dir-se amoretes.

¡Oh, l'arròs! Qui sapigués cantar-te en poemal

* *

L'arròs és un dels plats més difícils de cuinar. L'arròs és bo o dolent, no per lo que s'hi posa, sinó

Ceva: una com el puny, o dugues que'n facin una. La ceva, ben picolada i a l'oli, quan aquest sigui bullent. Rossa la ceva, una lliura de tomaquets ben pelats i picats, i dos o tres pebrots vermells escalibats a la cendra del foc, o de la Rioja en conserva. Tot això ben cuit, a foc viu, que sufregeixi. Apart haureu bullit, per separat, mongetes tendres, escarxofes i pèsols; i quan el tomaquet sigui ben sufregit, hi tireu aquestes verdures. Si n'hi falta una, ¡què hi voleu fer!... no l'hi poseu.

Dos toms a tot això, i l'arròs desseguida: una lliura. El sufregiu ben bé a mig foc, i l'aigua bullenta assobre.

En estar quasi cuit, agafeu un o dos grans d'all i una mica de safrà torradet al ferro del foc, ho pi-

OBLIGACIONS DEL BON ELECTOR

Enterar-se bé de quins candidats caldrà votar

Escriure als parents, amics i coneguts que votin el candidat del llur districte

Dir mal del Govern

queu al morter i, amb un parell de cullerades d'aigua calenta, a l'arròs.

Així que s'ha begut l'aigua, fóra del foc, i a taula, per a menjar-ne sis persones. No convideu a ningú, perquè l'arròs us curtejarà.

Quantitat d'aigua? segons l'arròs i segons agradi cuit o grenyal. ¿Qui no sab l'aigua que s'ha de tirar a l'arròs?

Arròs de sorpresa

El feien molt bo a Càn Rata, un hostel de Cassà de la Selva.

Fet el sufregit—sense pebrot—tireu l'arròs a la cacerola i el rostit, ben rostit. Apart, una picada amb set o vuit ametlles torrades, una anxova—treta l'espina—, una mica de formatge de Holanda ratllat, dos grans d'all i un raget d'oli. Tireu l'aigua a l'arròs i, a mig bullir, la picada.

Es un arròs deliciós, que té gust de llagosta, de congre, de musclos, de tot....

I barato.

Arròs de bacallà

All i tomaquet, i una mica de juliverd; mitja terça de bacallà sec, sense espines; pèsols. Tot ben

sufregit. L'arròs i l'aigua... i deixant-lo reposar una mica... a taula.

Una dotzena de musclos no hi fan nosa.

Arròs a la paterrellada

Vos el recomano molt: alimenta i no embafa.

Sobre el picador picoleu una lliura de tomàquets, set o vuit grans d'all i un bon ram de juliverd. Poseu oli a la cacerola, millor a una olla de ferro; i així que sigui ruent, hi tireu tot d'un plegat, amb el peix que trieu, aquesta picada. Arròs, nou unces; aigua, litre i mig, de passada. Tot ben fort, i que bulli rabent.

Es menja caldós, amb cullera.

De peix podeu posar-hi nero o congre gros, de la ventresca. També pot fer-se de llus de palangre, però aleshores s'hi ha de tirar després de bullir tot cinc minuts; si no, es desfà.

Arròs a la marinesca, arròs de peix, maresc, etcètera... ¿qui no el sab fer?

Com l'arròs de verdures posant-hi calamars, sepi, llagosta, llagostins, congre, etc., etc... Una o dugues d'aquestes bestioles. No us descuideu mai de la picada d'all i safrà....

Convèncer a tothom

Votar

Celebrar el triomf

Candidats Regionalistes

Bonaventura M. "Plaia",
Granollers

Narcís Verdaguer i Callís
Tíxh

Santiago Masó
Girona

Fran
Ca

Josep Claret i Asols
Manresa

Josep Vidal i Barraquer
Tarragona-Reus-Falset

Eusebi Bertrand i Serra
Puigcerdà

¡¡Catalans!!...

El caciquisme rebrolla, el Poder Central ha jurat l'ex termini del nacionalisme. Tots els partits de Madrid, tots, són amb ell. I molts catalans—¡vergonya fa dir-hol— també.

La conjura passa sobre Catalunya com una flamarada en camp de blat. No vol deixar res nostre.

El Govern vol que'ns humiliem, que besem la que ha d'engrillonar-nos. Més, encara: vol que siguem com una província de l'Espanya morta on no creixen els arbres, i aon, al fugir-ne els ocells, va la llagosta.

Catalans, si el Regionalisme perd aquestes eleccions la causa de Catalunya, que és la de nostra riquesa, la nostra dignitat, la de nostra llengua, la de nostra cultura, l'herència sagrada dels nostres fills, recularà un.

pels districtes forans

Josép Bertrán i Musitu
Vilanova i Geltrú

Joan Ventosa i Calvell
S'la Coloma de Farnés

Manuel Farguell
Berga

Gaspar Rosés
Arenys de Mar

Pere Rahola
Vilademuls

Antoni Jansana
Sant Feliu de Llobregat

s anys, i ens llençarà, desarmats o desesperats, a les
tingències desconegudes de la pau.

Catalans! En aquestes eleccions Catalunya s'ho juga

Si les guanyem, el Govern serà nostre servidor; si
perdem, el Govern serà nostre butxí.

A la lluita, catalans! a vèncer i fóra! Per la dignitat
vida de la Patria!

El qui no compleixi el seu deure, serà un traïdor a
Catalunya

I els seus fills renegaran d'ell.

I ploraran sobre la víctima de les males arts d'un go-
vern que llença l'Espanya a la ruïna.

¿Fracassarà en tot, el govern d'en Romanones, amb
sa campanya catalanòfoba?

Fóra vergonyós, fóra ridícol i tot, per a Catalunya

I

LA TIA RAMONA

Rara de pèl, palpitant, descossada,
Donya Ramona Castells Refagut,
amb l'abundor d'una hortensia passada
s'enfonsa dins del sofà de vellut.

D'ella han fugit la gençó i la gatzara,
la lleugeresa, el dalit i els colòs:
Fou maridada tres voltes, mes ara
tots els marits són a l'Orc tenebrós.

En cadacún dels tres llits fou fecunda
d'un fill tan sols, que entre tots feien tres.
L'un era artrític, de cara iracunda,
l'altre pacífic i tendre i obès;

l'altre tenia un somriure de fada,
de les follies d'amor lleminè,
—que a una donzella, un istiu a Montcada,
li digué un vers d'en Jeroni Zanné.—

Però a la casa tot eren malastres,
i ploramiques i angunies i dols,
i es barallaven els tres germanastres
tot mastegant la pilota i les cols.

I ella, la mare, es quedà tota sola,
perquè el més gran va tirar per mal-cap,
el mitjancer va morir de verola,
i el més petit, que llençà el que Deu sab,

trobant la vida d'aquí massa mala,
del suïcidi va estar-hi d'un punt,
i un dematí va fugí a Guatemala
amb la veïna del pis de damunt.

I quan de llàgrimes foren ja tendres
els ulls, i fou el séu plany més somort,
va obrir la casa i va rebre els divendres
Donya Ramona, per fer-se el cor fort.

I un bé de Deu de cosins i cosines,
amb moltes moces i un sac de brivalls,
li empastifaren coixins i cortines
de crema i de xocolata amb secalls.

Tothom li deia la *tia Ramona*,
i les cosines li feien petons,
i els homenassos passaven l'estona
tirant *burilles* per tots els recones.

Arreu florien esplais de xicalla,
i jocs de prendes, i valsos molt lents...
I era aquell pis del carrer de la Palla
la meravella de tots els parents.

I mentres ella a la cuina es distreia
amb la Pepeta tastant el metó
—una criada de molt bona jeia—
en les xicrandes humils del saló

s'abandonaven dos llavis encesos
mentres tocava *guajiras* algú,
i amb les *guajiras* s'oïen uns besos,
i un sospir tendre molt poc oportú.

I a la paret virolada i petita,
entre florerres i nimfes i bèns,
els tres marits, habillats de levita,
dintre del marc, s'ho guaitaven serens.

VOLIOL

La Cuca-fera

—Si no vaig en candidatura faré desgracies... Brrrruu....!

TEATRES

Lladres i serenos.

Al teatre de Novetats ha fet la seva aparició el Jutjat de primera instància, la Sala de lo civil, la Sala de lo criminal, la presó; és a dir, totes les dependències que rodegen els crims i el llur procés. Això ho sabem per un anunci que en Bagaria ha posat a les cantonades. Aquest anunci és la crítica més superba del gènere de teatre policial.

El detectiu fuma tranquil sobre el canapè, un lladre al dessota, un lladre al darrera, un lladre a la porta. En veure aquest cartell anunciador d'un gènere nou, diu la gent:

—¡Lladres!... ¡Lladres!...

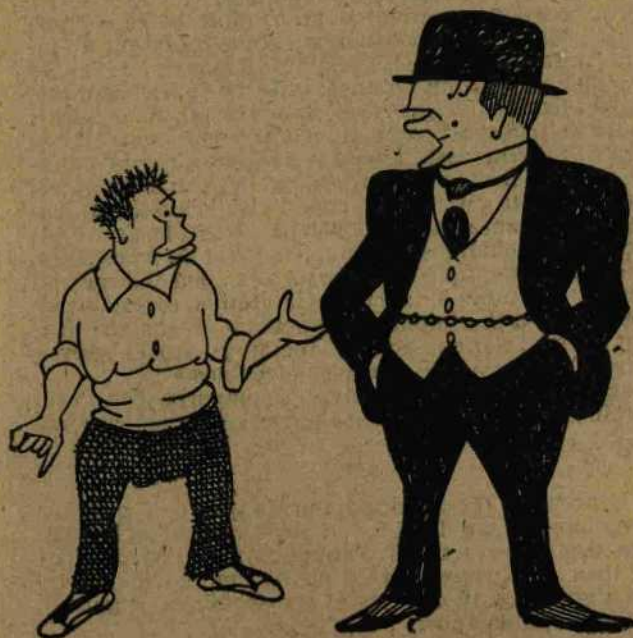
Això és la coronació del lladre i del policia; la santificació del lladre i del policia. Dugues coses de ben mal gust. El lladre està molt bé a la presó, i el policia està molt bé a la Delegació. El teatre no és el seu lloc. Però a Castella són així. Varen veure que a Barcelona donava diners un teatre de policies—el vell Arseni Lupin del Principal—i vinga fer melodrames plens d'amics de Cacus. Però els nostres lladres, per sobre dels lladres del teatre castellà, tenien un ambient d'aristocràcia. Als nostres lladres encara, en parlar, se'ls notava cert regust francès. Aquests lladres i serenos del teatre castellà parlen en *chulo*. Quan en Sherloch o en Lupin comencen de parlar, l'espectador pensa:

—Ara aquest home ens dirà que ve d'aplaudir en Belmonte.

Es un detectivisme valent i espanyol. Detectivisme de *pan-dero*. Detectivisme de *patilla*, de *coleta* i de *rebec*.

A Novetats triomfa aquest gènere que ja havia mort dins del teatre català. I és així, el teatre català. Mort i tot, com diuen els seus enemics, encara amb els seus ossos dona vida a una pila d'escenaris de la vella Espanya.

El Teatre Català

El nol de LA PIULA.—Què, ¿el fem o no 'l fem?

Al C. A. de Dependents del C. i de la I. s'han estrenat, en la seva sexta vetllada de Teatre Català, les obres en un acte *Sota el cel de la Patria* i *La barca dels afligits*.

En Burgas, pare de la primera, ens va impressionar fonamentament amb els seus endecasil·labs de clàssic regust, i l'Apeles Mestres ens feu distreure amb les sortides i acudits del seu ingeni patriarcal.

Res, que els vells es tornen joves i... viceversa. Això sí, com que les dugues peces estan bé, foren molt aplaudides i els seus autors cridats, com també en Roquerol, decorador de la casa.

El Nasi, amb la seva *Festa dels ocells*, també s'emportà bona paga.

FUTBOL

Entre "l'Espanya" i "l'Espanyol"—continent i continent—sembla que deuria haver-hi l'harmonia més encantadora ¿oi?

Doncs no s'ho creguin. La prova de què no s'avenen gaire és que dissabte passat, a la tarda, es trobaren al camp del "Barcelona" i, per si l'un tenia dret a ficar-se en els dominis de l'altre i l'altre en els dominis de l'un, armaren una batussa terrible, sense que les poques persones que s'ho miraven fessin res per a descompartir-los. Total: que, després d'una hora i mitja de mesurar-se-les, els de "l'Epanya" es declararen en retirada vençuts pels seus contraris. I és el que deia un, sobrant-li la raó: Espanya sempre ha sigut dels espanyols.

Campionat d'Espanya (semifinals). — Barcelona-Madrid

Vetaquí que la senyora Quimeta (vulgus Federació), tingué una pensada; la de prohibir l'entrada al camp de l'"Espanyol" als socis del "Barcelona" si no afluixaven la mosca. ¿I doncs què? Ah, no senyors. Hi ha uns reglaments que diuen que els socis d'un club tindran accés al camp de joc on els seus se barallin, mitjançant la presentació del rebut corrent de la Societat a la qual pertanyin. ¿I què se n'hi endonen a la senyora Quimeta els reglaments, si el que ella vol són pessetes per a... fer-ne uns de nous? La qüestió és que pels volts del camp de l'"Espanyol", lloc de cita dels barcelonistes i madrilenys, hi havia molt d'enrenou, i que quan ja dins del clos aparagué *gallardo y majestuoso* el procurador de la senyora Quimeta, se li feu una demostració tant... *cariñosa*, que no n'hi faltà gaire per a semblar-se a la que els irunesos feren en certa ocasió a en Lerroux. Li està bé, per... *gallardo*.

I anem a lo que fa el cas. Fent d'amo l'Aguirreche i cuidant-se de les vores l'Amèdia i en Brú, comencen les patacades entre els minyons del "Barcelona" i del "Madrid". Els madrilenys, com qui no ha trencat mai cap plat ni cap olla, es volen fer amos de la situació, cosa que no agrada gaire als nostres, per allò de què hostes vingueren...

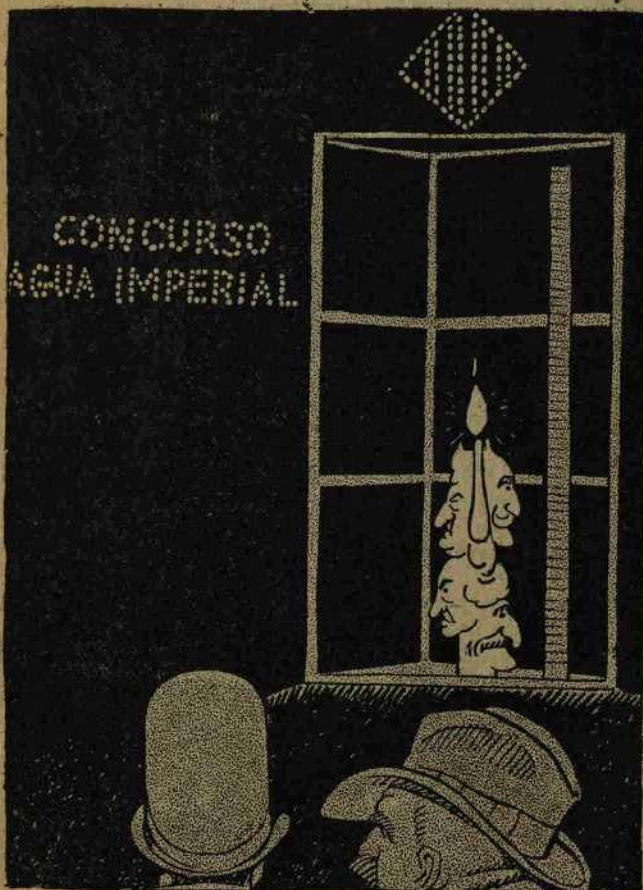
Però els de la *corte*, tocats, recordant sens dubte que *ancha es Castilla*, i aquí coça, allà cop de puny, el fet és

que consegüeixen obrir-se pas arribant als nassos de l'Aramburo, donant-li el primer disgust de la tarda. Això s'embolica, diu en Bau a l'Alcàntara. Deixa-ho per mi, contesta aquest. I, ¡fillets de Déu! un no sab com s'ho arreglen que tot-d'una s'arriben a veure el porter del "Madrid", i l'Alcàntara, com una exhalació, li envia un confit que, a hores d'ara, encara està en Tens mirant per on devia ficar-se a la seva porteria. Poc després en Martínez, sense fer cas dels cent setze quilos de l'Irureta, s'acosta amb molt males intencions a la porta de *los madriles*; l'Alcàntara i en Vinyalets aproven la gallardia d'en Martínez i l'ajuden, i aquí te la passo, i tu me la tornes, lo cert és que els forasters no saben en quin mar naveguen, aprofitat-se'n en Bau, que no bada, per a demostrar als del "Madrid" que aquí en sabem més que ells. Acabà la lluita amb un complet acorralament dels madrilenys que, encara que vestits de blanc, s'ho vegeren molt negre. La victòria, doncs, fou pel "Barcelona", i hauria estat molt més completa si l'Aguirreche, per comptes d'actuar de butxí del "Barcelona", hagués actuat de jutge de camp, que era la seva feina i que per això cobra.

I que no vinguin després en *Winter i C.* amb allò de la *imparcialidad*, perquè'ls diré que, acostumats a lo *grisáceo*, tenen un tel a la vista.

CORRECUITA

El Ciri de Canaletes

Concurs de LA PIULA.—Cent mil duros al que encerti el dia, l' hora i el minut que s' acabarà aquest ciri.

ESPECTECOS

Ens adherim de tot cor a l'acte d'homenatge a En Guimerà, en qui el President de la República francesa ha volgut honrar la llengua i les lletres catalanes.

I al remerciar a Mr. Poincaré lo que per aquest tros de Catalunya ha fet, afegint-hi la donació a l'Institut d'Estudis Catalans de la Biblioteca del saber francès que ha figurat a l'Exposició de San Francisco de Califòrnia, girem els ulls, avergonyits, cap a Madrid, d'on vénen insults a la nostra llengua i entrebancs a la cultura catalana.

Déu cega els que vol perdre.

En Marquina, el poeta, ha parlat amb un periodista madrileny. En Marquina, nascut a Catalunya, ha dit:

—«Yo no podía vivir en Barcelona... No se manejar el catalán... Además siempre he sido ferviente anticatalanista...»

En Marquina és català. En Marquina va veure oberetes les portes del periodisme madrileny per ésser català. Quan Solidaritat Catalana en Marquina va fer-se home.

No hi fa res. Ara en Marquina diu que és anticatalanista. No hi fa res. Després de dir això, diu:

—«Mi obra de más éxito es la que más dinero me ha dado».

Si en Marquina aprenguéss d'escriure en portuguès o en francès, no faria unes traduccions tant dolentes com la que ha fet d'en Guerra Junqueiro i d'en Baudelaire, i podria escriure, en aquells idiomes, que no «sabía manejar el castellano».

Però al final de les seves paraules en Marquina, el poeta, ens reconforta. Diu: «Antes era orgulloso porque me creía un genio. Ahora soy humilde porque estoy convencido de que no lo soy.»

¿Fins ara no se n'ha convençut? Qui no li feia preguntar-ho a nosaltres?

La Ven diu, parlant d'en Romanones:

«Va fracassar al permetre, amb impostos, les exportacions creient que's restringirien; va fracassar a l'intentar l'arrendament dels vaixells alemanys i austriacs i al publicar, esquifit i manso, el R D sobre venda de vaixells i fixació de itineraris; ha fracassat al constituir la Junta de transports, que és un entreteniment d'oficina i un perill; ha fracassat al negociar la exportació de taronja i altres fruites i la importació del sulfat de coure, que necessita la viticultura com l'aire i l'aigua; ha fracassat en el manteniment de l'ordre públic; ha fracassat en tots els problemes de subsistències; ha fracassat en tot allò concret en què ha posat la seva mà inexperta i barroera. Fins al voler servir a Catalunya, concedint un Dipòsit franc a Barcelona, ha fracassat i aquí ha fracassat amb el senyor Suárez Inclán i amb el senyor Collaso, com fracassarà amb les eleccions».

Vetaquí per què s'ha guanyat la simpatia d'en Peret Corominas. Res uneix tant els homes com una mateixa sort.

A la presó ha fet entrada un poeta que té el mal gust d'enomenar-se republicà. Es un xicot, amic d'en Baroja, que encara no ha fet cas d'aquelles paraules del fort novel·lista de Vasconia: «Yo no se que en el mundo exista algo más estúpido que el ser socialista, como no sea el ser republicano».

Aquet poeta ha entrat a la presó per encendre teies en les seves estrofes vibrants. Els diaris d'esquerra no

han tingut una paraula, una visita al governador demanant la llibertat d'aquest poeta. Els diaris d'esquerra no han anat a la porta del palau del governador demanant un indult. I és que els diaris d'esquerra només truquen a les portes del governador quan el governador prohibeix que a totes les tavernes i a tots els llocs immundes de Barcelona mani la pinxeria del jòc, i sigui un trono la taula verda amb el seu seguici de jòc de cartes.

Don Clodoaldo, amb la fanfarroneria dels seus bigotis, parla dintre un cafè. Enfront seu un bon català. Don Clodoaldo diu:

—«El gobierno ha dado muerte a la Lliga... En la campaña electoral no podrán hablar de opresiones los catalanes... Querían puerto franco, ya tienen puerto franco... querían libertad de catalán, ya tienen libertad de catalán... Romanones ha matado a la Lliga»...

I el bon català va dir.

—No s'escarrassi... En Romanones no ha mort la Lliga... En Romanones donarà mort a la Lliga el dia que publiqui un real decret concedint a Catalunya la plena autonomia... Cregui, don Clodo; només aleshores la Lliga no sabria què demanar...

Del carrer estant se sentien els crits de la *Casa del Pueblo*:—Jo diré en tots els mitings que en Carner i en Rodés i en Moles van encasellats pel Govern!!

En Carner, l'home de la testa romana, de catoniana fama, ho nega. I diu en el Vendrell:—No és veritat, no és veritat. El que hi ha, és que el Govern vol que vagin a les Corts els homes que representen una autoritat, que tenen una significació particular en la política, i per això no ens presenta candidats en contra...

A en Carner se li ha mort l'avia.

A lo que porta el desviament de la vida...!

Es que en Cambó, en Rahola, en Verdaguer, en Bertràn i Musitu i tots els altres candidats regionalistes no tenen significació pròpia ni autoritat, i el govern no els vol a les Corts perquè no-res hi representarien?

Senyor Carner, per l'amor de Deu: no les digui aquestes coses, que no li fan favor.

Val més dir la veritat, que passar per tonto.

I vostè, senyor Carner, no n'és, de tonto.

A Madrid, per treballar a l'Ajuntament s'exigeix ésser veí de la Vila i tenir cèdula.

Què dirien a Madrid si a Barcelona no empleéssim més que barcelonins?

Oh, l'exclusivisme dels catalans! Quina cosa per parlar-ne a les Corts i escriure'n pels diaris!

Aquí no ve ningú de fora que no s'emplei. A Madrid, un català que no tingui treball s'ha de morir de gana.

El Poble Català està d'enhorabona. Ara ja no sortirà escarrancit.

—Per què?

—Perquè el paper puja de preu.

—I això l'afavoreix?

—Sí, home.

—Com?

—Venent-se els papers ridícols.

¿Han vist *Los misterios de Nueva York*, una pel·lícula de lladres i assassins i detectius, on s'ensenya de robar, matar i una pila de coses més?

Oh, prou que l'hauràn vista. No es donin vergonya de dir-ho. Qui més qui menys, tothom va al cine.

En la pel·lícula hi corre un home coix, amb la cara tapada, que encara ningú no sab qui és.

Li diuen *La mano que aprieta*.

¿Qui deu ser?—preguntava un concurrent.

—Per mi és un regidor lerrouxista.

—No, no ho creguin: ¡és el Comte de Romanones!

Catorze mil·lions de pessetes gastarà el Govern en obres públiques per tal de poder conjurar la crisi de treball.

Com és natural, a Madrid se'n quedaràn sis o set.

Catorze mil·lions de pessetes no representen pas més que uns quatre mil·lions per jornals, que a tres pessetes cada jornal fan, si les matemàtiques no s'erren, 1.333.333 jornals.

Comptant que cada home hagi de treballar tres mesos, es poden emplear només 14.777 homes.

Això si tots aquets mil·lions es gasten en obres públiques; perquè encara recordem l'escàndol dels onze mil·lions per carreteres d'Andalucía, l'esmersament dels quals no s'ha pogut justificar.

I érem en època d'eleccions, com ara.

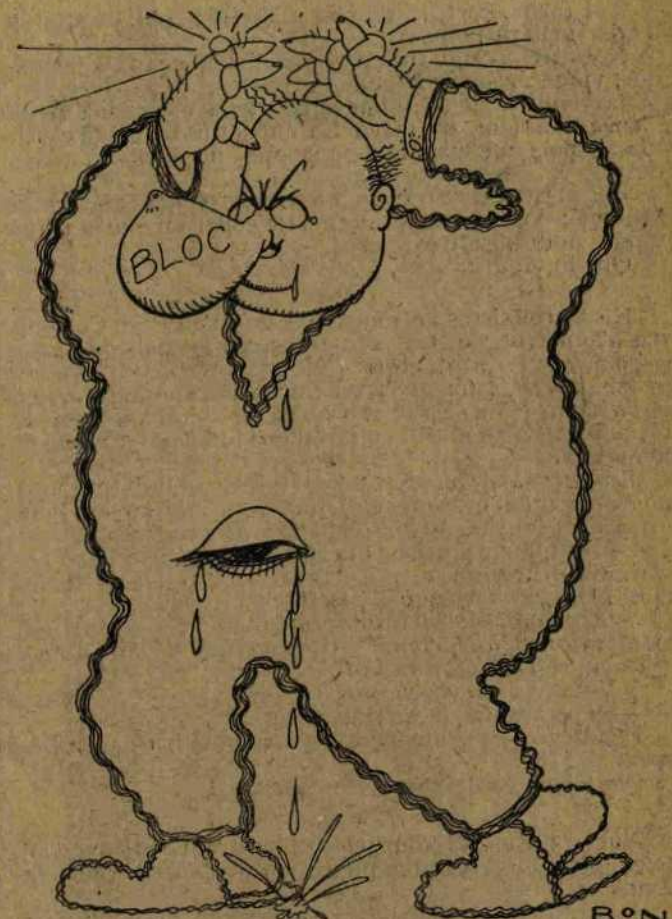
En Vila Marieges és una delícia. No obre la boca que no l'esguerri. Fins en Balaña el critica i li nega la *jefatura*. A la U. F. N. R. només li faltava tenir un Vila Marieges a l'Ajuntament.

El seu papà ja ho deia quan anava en candidatura—No sé què'n faran a l'Ajuntament: jo mai n'he pogut fer res.

Hi ha entre el pensament i els peus d'en Vila Marieges una relació íntima. Així que pensa alguna cosa, els peus se'n van tots sols a la galleda.

Els periodistes, per pagar-li el favor de fer-los riure, no posen lo que diu en les sessions. No volen que riguin els lectors. ¡¡Envejosos!!

I, apropòsit de la candidatura de Reivindicació Republicana. No fem coses; que, amb l'afany de derrotar en Lerroux, podrien creure alguns que han de votar-la.

¡M' ha sortit un mal gra!

No; els vots dels bons barcelonins han de ser per la de la Lliga.

Els republicans que s'arreglin. Les dugues candidatures són la cara i creu d'una moneda falsa.

En Romanones ha dit al Rei que espera un èxit electoral.

No sabem què li haurà dit el Rei, perquè això no ho porten mai els diaris; però ens jugaríem un peix—ara que van tant cars—que endivinaríem el que ha pensat el Rei.

Si jo fos Rei, només li diria una cosa.

—Imfla.

Conflicte nou. El president de l'Associació de vinyaters, el senyor Santacana, està en perill de ser processat. ¿Motiu? Dir al Govern el que pensava de la gestió del Govern.

Comencen els senyals de què torna el temps de persecucions, de denúncies. El Govern és proposa perseguir tot lo independent, tot lo català.

El senyor Santacana, que ha lluitat com un brau pels interessos vitícoles, és premiat amb una amenaça.

Aquí no podrà viure res independent, res que representi veritat i treball. O llepar la mà del Govern, o càstig. Comença el caciquisme.

El telegrafista de Mollerusa s'ha negat a admetre un telegrama redactat en català.

El telegrafista de Mollerusa ha faltat a la llei, a la conveniència i a la consideració a la terra on viu.

El proposem per un alt càrrec a Madrid.

Així es fa espanyolisme; així es treballa per la inconstitucionalitat.

Tot torna: però ja veuràn a Madrid com, tornant lo d'ells, tornarà lo nostre.

Nosaltres, vinga treballar per l'avinença i la germanor; vinga predicar evolució i seny.

La política de la Lliga—que venia a ser una mena d'encarrilament, desviarà. La carta que la Lliga escrivia als nois que van fent-se homes, no arribarà al seu destí.

Per alguna cosa dèiem, en el nostre article de presentació: Anem amb la Lliga... tot esperant que la Lliga vingui amb nosaltres...

Que hi vindrà.

Els lerrouxistes i els nacionalistes d'en Pere Corominas s'han arreglat. La *Cuca-fera* treu foc pels queixals, però no pot fer altra cosa.

En Lerroux ha ofert un lloc a la candidatura, i en Pere ha acceptat. No se sab si ha acceptat en nom de tot el partit o en el seu només. Però hi ha qui diu que és lo mateix.

En Lerroux li ha ofert posar-lo en candidatura, que no és pas igual que oferir-li una acta. Però en Pere estava pessimista, segons confessa *El Progreso*.

—Miri que no sortirà Don *Alexandre*... (En Pere encara diu *Alexandre* a en Lerroux: a en Giner no li diu Don *Ermengol* perquè el pegaria.)

—Si, home, si; sortirem vostès i jo, no s'espanti. Oh Don *Calamidad Nacional*... (En Lerroux a Don Gildo li diu sempre Don *Calamidad Nacional*.)

—Vol dir, Don *Alexandre*?

—Si: no s'apuri, ja ho tinc arreglat.

I en Pere s'ha convençut, fent bona la frase d'en Lerroux del 1909.

Quants en va deixar el Rei Herodes!

Aquests tractes i contractes entre dos partits que van de caiguda, ens recorden un gravat que vàrem veure fa temps.

A la Rambla de Caneletes un tranquil preguntava a un ocellaire:

—Quant ne volem d'aquell ocell?

—De quin?

—D'aquell....

I el tranquil li senyalava un pardal que's gronxava dalt de l'arbre al peu del qual l'ocellaire tenia la parada.

Si no fuig depressa, l'ocellaire li tira pel cap una gabiola de lloros.

El mateix havia de fer en Pere Corominas amb en Lerroux.

Davant d'aquest tracte *El Progreso*, que dilluns havia anunciat comentar dimarts l'àpet a en Guimerà i posar les peres a quarto a la *gentusa sin patria* que diu que hi varen fer separatisme, calla.

Com que el primer orador de la *gentusa sin patria* era en Pere Corominas i a la taula hi havia els pocs amics que li queden, ara *El Progreso* ha de callar.

En Pere Corominas ens vendrà com un favor a Catalunya el silenci de *El Progreso*, quan algú li retregui el discurs de Don *Apoteosis*—altre dels motius que en Lerroux aplica a Don *Calamidad Nacional*—contra la llengua catalana i la campanya de *El Progreso* a favor del mateix.

A l'entrar en premsa aquest número no s'ha fet pública encara la candidatura regionalista per Barcelona. Però no podem publicar els retrats dels nostres candidats. Ho farem en el número vinent.

Però ja es diu alguna cosa sobre la candidatura barcelonina: es diu que serà candidatura catalana, en la qual estaran representades Tarragona, Lleyda i Girona; es diu que hi aniran també els bons patricis l'Albert Rusiñol i en Lluís Ferrer Vidal.

La Lliga sempre té *pensades*, i a cada moment sab interpretar el sentit de Catalunya.

Vinga la candidatura, i a la victòria!

J. V. P.: Veu, jove? Vostè té dos mèrits: bona lletra i poques paraules. Tot això està molt bé. Ens diu que és molt jove; ens en alegrem; per la seva edat no està malament. Però LA PIULA només es tracta intimament amb majors d'edat.—M. C.: Vostè deu ésser més jove que en J. V. P.; mercès pel seu desig de què anem avant.—J. Bonanova: Estem plens, plens de versos... Ara per ara no pot ser. Mercès pel seu oferiment.—Top: No, home, no!—Batxiller: A vostè 'l suspendran.—J. Renau: ¿Que vostè ja ha publicat una novel·la? Nosaltres no!—P. Frutos: Que n'és de desgraciada, vostè: dibuixa malament i es diu igual que l'autor de *Molinos de Viento*.—Xafarder: Que si en Bergés no li agrada, que si el Teatre Nou és una olla de cols... ¿Que és una portera, vostè?—Ligue: Mercès, mercès, però res més. Per molt que'n lloï no li publicarem res. No l'insultem perquè sembla una bona persona, però tenim unes ganes de dir-li: ase!—Ferrer: Fluix.—Joan Cortés: Potser els seus treballs més importants seran millors. Un xisto és aprofitable.—M. A.: "Santa Llibertat"... per escriure tothom!—Nat-pom: Cap a la cartera.—J. Güel: Conformes, però no oblidí que som de la broma.—J. M. Borrás: No passa.—J. M. C.: Massa seriós.—Matayot: Fluix.—Teteri: Adeu Poesia!... a reveure.—Jordi Pinyora: No és interessant lo que proposa.—Gros: Si en tenim tants, de bons dibuixants!—S. S.: Lo mateix que l'anterior.—Barretinaire: Quines idees més dolentes. Sort que deu ésser jove, vostè.—M. C.: Infantil.

Publicacions de la Lliga Regionalista

El Pensament català davant del conflicte europeu

Conferències donades pels parlamentaris catalans a la Lliga Regionalista, amb un apèndix contenint "L'acte del Tíbidabo"

PREU: 3'50

L'actuació regionalista

per Francesc Cambó

1 PTA.

Es venen en la Lliga Regionalista i principals llibreries

Compreu el **TEATRE NACIONAL CATALÀ** d'aquesta setmana

NÚMERO EXTRAORDINARI ♦ ♦ ♦ VAL 60 CENTIMS

Conté sencera i enquadernada l'obra patriòtica

LA FALÇ

Drama en tres actes i en vers, de Frederic Soler (Pitarra) i Francesc Pelay Britz.

Joia del Teatre Català.

De venda en Kioscos i en nostra Administració: Boqueria, 20 — Llibreria Bonavía i Durà

Els compradors de fora deuràn acompanyar 10 cèntims import del franqueig.

LA TASCA DEL GOVERN

— Que tenim gana! que no podem viure!...

— Espereu's ara tinc altra feina.